

Chương 3

Lúc Phó Đình Xuyên và Đồng Tĩnh Niên chụp ảnh, cả đoàn làm phim ai cũng chạy tới xem.

Đàn ông xem là vì Đồng Tĩnh Niên, còn phụ nữ thì ngắm Phó Đình Xuyên.

Khuong Diệu đứng xen lẫn trong các cô gái của tổ tạo hình, yên lặng lấy điện thoại di động ra.

“Thật là đẹp trai quá đi a! Mình muốn chết quá đi!”

“Cậu đừng chen mình!”

“Mấy cậu chụp xong đăng lên QQ cho mình xem với.”

Nhóm các cô gái xì xào bàn tán, hưng phấn kích thích đến mức không gì lấn át được.

Mãi đến khi đạo diễn Đông lớn giọng quát phía bên này “Chụp thì yên lặng chụp! La cái gì mà la! Ai dám tung mấy bức hình này lên tôi đánh chết người đó!”.

Cả nhóm hậu bối nhỏ tuổi im như hén.

Trước tấm màn màu trắng, Phó Đình Xuyên nhìn xuống dưới đài, có lẽ cũng cảm thấy chuyện này buồn cười, khóe miệng khẽ cong lên.

Chết mất.

Khuong Diệu vừa lúc chụp được khoảnh khắc này.

Cô vội vàng phóng to lên xem, nhìn thành quả mới thu hoạch được.

Người đàn ông mặc bộ trường sam màu xanh biếc, dáng người thon dài, hai gò má ngời sáng. Mặt mày rõ nét, sống mũi cao ngất, bất giác nở nụ cười càng tôn lên vẻ trầm ổn ý nhị qua năm tháng, không thể khiến người ta liên tưởng đến mấy chữ “tùy tiện” hay “ngả ngớn”.

Tích thạch như ngọc, liệt tùng như thúy. Lang diện độc tuyệt, thể vô kỳ nhị.

Có lẽ câu nói đó mới có thể hình dung được khoảnh khắc này.

Khuong Diệu nhớ 12 năm trước, lúc đó cô còn học cấp ba, có hôm sau khi tự học xong về nhà, mẹ đang ở phòng khách xem ti vi.

Cô chạy ra bếp rót ly nước, vừa uống ừng ực vừa làm bộ như vô tình tới ngồi trên ghế sa lông xem truyền hình.

Giữa lúc học hành bận rộn, chỉ có thể tranh thủ chút thời gian vui vẻ mà thôi.

Cô cũng quên lúc đó mình và mẹ nói chuyện gì, cũng quên ly nước đó nóng hay lạnh, điều duy nhất cô nhớ rõ, là bộ phim cổ trang cung đình đang chiếu trên ti vi.

Trên màn ảnh chỉ có bóng dáng của một người đàn ông.

Anh đứng giữa triều đình, có lẽ là muốn tấu gì đó với quân vương, nhưng dáng vẻ đó thản nhiên không hề gấp gáp, giống như hái cúc ngày đông, đào nguyên tự tại.

Máy quay quay quanh hơn nửa vòng, rồi lại từ từ chiếu tới chính diện phần mặt của người thanh niên đó.

Trong phút chốc, Khương Diệu há hốc mồm.

Mười lăm năm cuộc đời, chưa bao giờ cô quan tâm tới người khác phái, cuối cùng, lần đầu tiên cô có thể thấy được một hình tượng rõ ràng.

Đó là Phó Đình Xuyên.

“Tổ tạo hình đầu! Tới đổi kiểu tóc quân áo đi! Chuẩn bị chụp cảnh tiếp theo của Tiết Thiệu, Tiểu Đồng cậu lên trước đi.”

Bị đạo diễn thúc giục làm giật cả mình, Khương Diệu vội vàng lấy bức ảnh mới chụp làm hình nền, chạy nhanh tới sau tấm màn chuẩn bị hóa trang.

Cô chưa từng lấy ảnh của Phó Đình Xuyên làm hình nền điện thoại, nhưng cái này là bảo bối, phải cất trong hộp chỉ mình mình thấy thôi, không phải những thứ đặt đầy trên kệ.

Sau khi trình diện xong, Phó Đình Xuyên đã ngồi sẵn vào chỗ của mình sau đài, trợ lý của anh cũng đưa một chai nước tới.

Để chụp ảnh cảnh trường bào bị cởi, người đàn ông này phải mặc một chiếc áo màu trắng ngắn tay.

Đạo diễn la hét hung tợn với mấy tiền bối, nhưng với Phó Đình Xuyên thì vẫn cười ha ha nịnh nọt. Ông lấy một bao Hoàng Hạc lâu từ trong túi ra, rút một điều đưa tới trước mặt Phó Đình Xuyên: “Anh Phó hút thuốc không?”

Phó Đình Xuyên nâng cái chai trong tay lên, từ chối: “Không hút, uống nước là được rồi.”

“Ôi chao, được rồi, không hút thuốc lá là tốt đó,” Đạo diễn Đông từ ái như thể phật Di Lặc: “Tôi đi trước nhé, cậu nghỉ ngơi một chút”.

“Được.”

Nhìn đạo diễn rời đi, Phó Đình Xuyên tùy tiện ngửa đầu ra sau, uống một hớp nước lớn, yết hầu của anh lặn lên lặn xuống, đáng vóc đàn ông cứ thế bộc lộ triệt để.

Mấy cô gái vây quanh đang sửa sang lại trang phục cũng vì thế mà đỏ mặt ngay lập tức.

Khuong Diệu đứng ở bên cạnh họ, thuận thực lấy một lớp giấy thấm dầu trong túi ra.

Da của Phó Đình Xuyên không phải da thường, cộng thêm bị chiếu sáng mạnh trong một thời gian dài, cho nên khó tránh khỏi bị nhờn.

Khuong Diệu không nhìn được muốn giảng giải trước, nhưng rồi tạm ngừng vài giây, cuối cùng mới ngậm miệng lại được, chầm chầm giấy thấm dầu lên giữa trán Phó Đình Xuyên.

Một bầu không khí kì lạ lại xuất hiện.

Khuong Diệu cũng không biết đó là thứ gì, dù sao mỗi khi cô chạm lên da của Phó Đình Xuyên, cảm giác kì lạ này lại có.

Có lẽ là đến từ cô, cũng có thể là từ đối phương.

Chẳng lẽ áp lực này là do cô quá yêu thích và sùng bái Phó Đình Xuyên, cho nên mới có tật giật mình? Hay là do lúc này cô có thể công khai đụng chạm lên mặt anh, lạm dụng quyền lợi vì mục đích riêng?

Quên đi, đừng nghĩ nữa.

Phải chú ý công tác, chú ý công tác đây này. Trong lòng cô nhắc nhở hết sức rõ ràng.

Vắt tờ giấy kia đi, Khuong Diệu thay một tờ giấy thấm dầu khác, lau phần chóp mũi và giữa mặt.

Ngay sau đó, cô phát hiện Phó Đình Xuyên có một biểu hiện rất lạ, đây là điều mà cô làm việc mấy năm ở đoàn làm phim cũng chưa từng trải qua.

Rất nhiều diễn viên khác, dù là nam hay nữ, lúc cô hóa trang hay bỏ trang cho họ, bình thường họ sẽ nghiêm mặt, như thể toàn bộ mặt mày của mình đều nằm dưới tay người trang điểm.

Mà Phó Đình Xuyên lại không hề như thế, anh khép mi lại, cầm thu về, không nhìn cô, cũng không nhìn nơi khác, lông mày nhíu chặt, như thể miễn cưỡng chịu đựng động tác của cô vậy.

Nếu là người khác thì có lẽ không thấy gì, nhưng với người đã hành nghề nhiều năm như Khương Diệu, cô có thể cảm giác được rõ ràng:

Anh lảng tránh cô.

Tuy không biết nguyên nhân là gì, nhưng cô có thể khẳng định chắc chắn.

Anh đang lảng tránh.

Cũng giống như lúc vừa rời ở phòng hóa trang vậy.

Cô nghĩ, rốt cục cô đã làm gì mới khiến không khí giữa hai người họ kì lạ như thế.

Anh rất không được tự nhiên, anh chán, anh tránh né.

Anh cực kì muốn rời đi, cho nên cô mới có thể nhận thấy ngay lập tức.

“Phó tiên sinh.” Khương Diệu thu tay lại, gọi tên anh.

“Sao?” Phó Đình Xuyên vừa nói vừa ngược hai mắt lên.

Mắt của anh là mắt hoa đào, hẹp dài, lại thâm thúy, lúc nhìn thẳng thì tối đen trầm tĩnh, khiến người ta không nhìn ra cảm xúc; Nhưng nếu nhìn từ trên cao xuống, dưới ánh đèn, đôi mắt lấp lánh dập dềnh như sóng nước, khiến cho người đối diện phải hết hoảng bối rối.

Khương Diệu kìm nén cảm xúc kích động này, khẽ nói: “Có phải anh không thích cách trang điểm của em không?”

Cô hỏi hết sức uyển chuyển, giọng điệu cũng rất nhẹ nhàng.

Khuôn mặt người trợ lý bên cạnh lộ ra vẻ kì quái, giống như ghen cười.

Phó Đình Xuyên không biết làm sao, anh chờ đắn khoảng hai giây rồi vội vàng phủ nhận: “Không phải”.

Đưa chai nước cho trợ lý rồi lấy điện thoại trong túi ra: “Cô tiếp tục đi.”

“Được”. Khương Diệu trả lời, động tác trên tay cũng không hề dừng lại, cô vừa đánh thêm phần phấn trang điểm, vừa bình tĩnh nói: “Thực ra em chỉ phụ trách việc trang điểm cho anh hôm nay thôi, qua hai ngày nữa thầy em về thì

thầy mới là người trang điểm cho diễn viên chính, kỹ năng của thầy tốt hơn em rất nhiều”.

Phó Đình Xuyên không để ý tới cô, không nói gì, chỉ tập trung nhìn tin tức trên điện thoại di động.

Mũi của cô lại thấy chua chua.

Lần đầu tiên được trang điểm cho nam minh tinh mà mình sùng bái nhất, không hề phạm sai lầm gì, biểu hiện cũng rất tốt, nhưng không biết vì sao vẫn bị phản cảm.

Nghĩ thế, cô lại thấy không chịu nổi.

Có thể nói, cô lựa chọn ngành trang điểm chuyên nghiệp này, ngoại trừ việc yêu thích, đến tám phần là do Phó Đình Xuyên.

Cô không điên cuồng truy đuổi thần tượng, cũng không mua mấy loại này loại kia, tặng quà hay tụ tập giảng dạy biểu ngữ. Cô chỉ thường im lặng, dùng cách của cô, để gần anh hơn một chút.

Không chừng rồi sẽ có một ngày ở một đoàn làm phim nào đó, cô gặp anh, có thể xin anh chữ kí, có thể nói với anh mấy câu, cô đã thỏa mãn rồi.

Cảm xúc rồi ren cứ thế cuộn cuộn lên, dù sao cô cũng chỉ là một thiếu nữ, tâm hồn cũng vô cùng non nớt.

Người trợ lý đứng bên cạnh thấy cô bé này có vẻ uất ức, bèn vội nói: “Em gái à, đừng để ý mà, bình thường người này hiếm khi trang điểm, cho nên giờ mới không thích ứng được thôi”.

“Không sao ạ”. Khương Diệu hít một hơi thật sâu, như muốn thoát ra khỏi suy nghĩ nóng bức này: “Em chỉ lo Phó tiên sinh không thoải mái thôi”.

Phó Đình Xuyên cất điện thoại di động vào trong túi quần, ngược mắt lên nói: “Nghĩ nhiều như thế làm gì?”

Một thoáng im lặng qua đi, Khương Diệu cũng không nghĩ Phó Đình Xuyên sẽ để ý tới cuộc nói chuyện của cô.

Cô giật mình nhìn về phía anh.

“Công việc mà cô làm chẳng lẽ cảm xúc của người khác rất quan trọng sao?.” Phó Đình Xuyên hỏi.

Anh đã nghiêm túc như vậy, Khương Diệu cũng buộc phải trả lời: “Công việc của em..... cũng phải quan tâm tới thẩm mỹ và cảm nhận của người ta”.

“Đó chỉ là thứ mà công việc của cô cần, chứ không phải là thái độ làm việc.”

“Cái gì kia?” Khương Diệu không hiểu rõ được ý của anh.

“Dù cho hôm nay tôi cười hay nhăn nhó, thậm chí là bực bội, cô chỉ cần hoàn thành công việc của mình là được. Chỉ cần tôi không nói gì, cô cũng không cần quan tâm, cũng đừng đổ lỗi cảm xúc đó là do mình”. Phó Đình Xuyên dựa lưng vào ghế: “Vừa rồi ở phòng trang điểm tôi cũng đã nói rồi, không liên quan tới cô đâu”.

“Con người tôi không thích che giấu chuyện này chuyện kia, có ý kiến thì sẽ nói thẳng, chứ tuyệt đối không vô duyên vô cớ mà sinh thành kiến với người khác, cho nên cô không tốt, tôi sẽ nói thẳng ra”. Phó Đình Xuyên lấy lại chai nước vừa mới uống trên tay trợ lý, đưa cho Khương Diệu: “Thường cho cô chai nước này, hôm nay đúng là vất vả rồi”.

“Thế đã vui lên chưa?”

Khương Diệu sững sờ tại chỗ.

Mà cánh tay người đàn ông này vẫn đưa lên như thế, năm ngón thon dài cầm chai nước, kiên nhẫn chờ cô đáp lại.

Khương Diệu thẳng thốt, được rồi, cô nên nhận chứ nhỉ, hay là không?